

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní Mgr. Monikou Chaloupkovou ve věci **žalobkyně: E. P.**, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o **žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 9. 2006, č. j. „x“**,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalované ze dne 26. 9. 2006, č. j. „x“, **s e** pro vady řízení **z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalované k dalšímu řízení a novému rozhodnutí.
- II.** Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalobkyni **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 26. 9. 2006, č. j. „x“, žalovaná zamítla podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), žádost žalobkyně o zvýšení plného invalidního důchodu.

Žalobkyně proti citovanému rozhodnutí podala k žalované (doručeno žalované dne 13. 10. 2006) „podání další žalobní námitky proti Rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. „x“. Podle obsahu se jednalo o žalobu proti správnímu rozhodnutí dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb.,

soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nicméně žalovaná tuto žalobu postoupila nadepsanému soudu až dne 7. 1. 2013.

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení a novému rozhodnutí, přičemž uvedla v podstatě jediný žalobní bod:

Žalobkyně nesouhlasila s vynětím doby od 1. 4. 2000 do 30. 9. 2000 z osobního listu důchodového pojištění, když tato doba měla být podle žalobkyně hodnocena jako náhradní doba pojištění. Žalobkyně dne 1. 4. 2000 ukončila podnikatelskou činnost, na rok 2000 byla řádně přihlášena k účasti na nemocenském a důchodovém pojištění, dne 3. 4. 2000 onemocněla, ve dnech 24. 5. 2000 a 25. 8. 2000 prodělala dvě operace, v pracovní neschopnosti byla až do 11. 3. 2001, pobírala nemocenské dávky a ode dne 12. 3. 2001 jí byl přiznán plný invalidní důchod.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila podáním ze dne 21. 3. 2013 tak, že navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou, přičemž uvedla následující argumentaci:

V rozhodnutí ze dne 21. 1. 2003 byla doba od 1. 4. do 30. 9. 2000 označena jako doba výkonu výdělečné činnosti osobou samostatně výdělečně činnou a byla hodnocena jako doba vyloučená. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 1. 2006 bylo žalované uloženo došetřit, zda a kdy žalobkyně pobírala dávky nemocenského pojištění, zda byla vedena jako uchazečka o zaměstnání, a další skutečnosti týkající se výkonu samostatné výdělečné činnosti v období od 17. 3. do 31. 3. 2000 a od 1. 4. do 30. 9. 2000. Rozhodnutím č. II ze dne 20. 3. 2006 nebyla doba od 1. 4. do 30. 9. 2000 hodnocena jako doba vyloučená, žalobkyni byl za toto období vypočten vyměřovací základ 1.575 Kč. Dne 10. 4. 2006 žalobkyně požádala o opravu rozhodnutí s tím, že dokládá odhlášku ze samostatné výdělečné činnosti od 1. 4. do 30. 9. 2000. Dalším šetřením žalovaná zjistila, že žalobkyni bylo vyplaceno za období od 3. 4. do 30. 9. 2000 nemocenské, ovšem v průběhu roku 2006 se ukázalo, že bylo vyplaceno neoprávněně, neboť žalobkyně oznámila zpětně ukončení podnikatelské činnosti ke dni 31. 3. 2000. Z tohoto důvodu nelze předmětné období hodnotit jako dobu pojištění, ani jako dobu vyloučenou. Žalovaná proto dne 26. 9. 2006 vydala rozhodnutí, v němž dobu od 1. 4. do 30. 9. 2000 vyňala. Tato úprava neovlivnila výši důchodu přiznaného rozhodnutím č. II ze dne 20. 3. 2006.

Na vyjádření žalované reagovala žalobkyně replikou ze dne 16. 4. 2013, v níž zopakovala některá žalobní tvrzení, dále navrhla vypracování nového lékařského posudku platného k 11. 3. 2000 k prokázání oprávněnosti nemocenských dávek vyplacených jí v období od 3. 4. 2000 do 30. 9. 2000 a opětovné posouzení data vzniku plné invalidity, přičemž doplnila následující: Žalobkyně nemohla být od 1. 4. 2000 posuzována jako OSVČ, neboť podnikatelskou činnost k tomuto datu pozastavila a k datu 1. 4. 2001 definitivně ukončila, nic nedokládala dodatečně, není pravdou, že se odhlásila z výkonu samostatné výdělečné činnosti až dne 10. 4. 2006 zpětně, dle osvědčení Finančního úřadu v Žamberku nebyla OSVČ od roku 1999, kdy onemocněla a byla v pracovní neschopnosti.

Žalovaná k výzvě soudu k replice uvedla, že nemocenské dávky v období od 3. 4. 2000 do 30. 9. 2000 byly žalobkyni vyplaceny neoprávněně, neboť jí z důvodu zpětného ukončení výdělečné činnosti nevznikl nárok na tyto dávky.

Při jednání dne 2. 10. 2013 žalovaná doplnila své vyjádření k žalobě následovně: V roce 2000 vznikalo nemocenské pojištění ode dne, od kterého se osoba samostatně výdělečná činná k němu přihlásila, pokud se přihlásila do 8 dnů od zahájení činnosti a

současně se v této lhůtě přihlásila k důchodovému pojištění. Žalobkyně se k 1. 4. 2000 odhlásila z výkonu samostatné výdělečné činnosti, tudíž nemocenské pojištění k tomuto datu nemohlo vzniknout. V souvislosti se zahájením samostatné výdělečné činnosti dne 17. 3. 2000 nevzniklo rovněž, neboť nebyla dodržena lhůta 8 dnů (§ 145b odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., v tehdy platném znění).

Soud byl povinen v souladu s § 75 s. ř. s. přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž musel vycházet ze stavu, který tu byl v době rozhodování žalované, tj. ze stavu k datu 26. 9. 2006, kdy bylo napadené rozhodnutí č. j. „x“ vydáno. Soud se přitom s ohledem na žalobní argumentaci soustředil na skutečnost, jak byla zhodnocena žalovanou doba od 1. 4. do 30. 9. 2000.

O žalobě bylo rozhodnuto při jednání dne 2. 10. 2013, v přítomnosti žalované, když řádně předvolaná žalobkyně se k jednání nedostavila, svou neúčast neomluvila a o odročení jednání nepožádala.

Ze správního spisu žalované soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:

Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla žádost žalobkyně o zvýšení plného invalidního důchodu. V odůvodnění zamítavého rozhodnutí odkázala na osobní list důchodového pojištění zasláný s rozhodnutím ze dne 20. 3. 2006, podle něhož doba pojištění činila 45 let a 6 dní, po snížení náhradní doby pojištění na 80% pak činila 44 let a 362 dní, s tím, že rozhodnutí nadále zůstává v platnosti. K žalobkyní namítané chybně zhodnocené době výslovně uvedla: „Podle dodatečně prokázaných skutečností o době Vašeho pojištění osoby samostatně výdělečně činné za rok 2000 byla z osobního listu důchodového pojištění vyňata doba od 1. 4. 2000 do 30. 9. 2000..... Doba pojištění od 3. 4. 2000 do 30. 9. 2000 nelze hodnotit jako dobu pojištění ani jako dobu vyloučenou.“

Pokud se týká rozhodnutí ze dne 20. 3. 2006, jsou ve spise založena dvě rozhodnutí z tohoto data. Konkrétně se jedná o:

- rozhodnutí č. I o zamítnutí žádosti žalobkyně o zvýšení částečného invalidního důchodu s tím, že žalobkyni byla dodatečně započtena doba evidence u úřadu práce od 21. 2. do 16. 3. 2000 a doba pobírání nemocenských dávek v ochranné lhůtě od 1. 2. do 20. 2. 2000, ovšem dodatečně provedený zápočet nemá vliv na rozhodnutí ze dne 28. 3. 2001 o přiznání důchodu ve výši 3 257 Kč, neboť žalobkyně nezískala další rok pojištění,
- rozhodnutí č. II o přiznání plného invalidního důchodu od 19. 7. 2002 ve výši 7.503 Kč, resp. ve výši 7.739 Kč (od ledna 2003), 7.900 Kč (od ledna 2004), 8.346 Kč (od ledna 2005) a 8.694 Kč (od ledna 2006) s tím, že základní výměra činí 1.310 Kč, procentní výměra činí za 44 roků pojištění 66% z výpočtového základu, tedy 6.193 Kč, a tímto rozhodnutím je realizován rozsudek KS v HK ze dne 10. 1. 2006, sp. zn. 28 Cad 58/2005.

U obou rozhodnutí je konstatováno, že se připojuje osobní list důchodového pojištění, nicméně ani u jednoho z rozhodnutí není tento pevně připojen a tedy nelze zjistit, jaké doby byly hodnoceny jako doby pojištění, resp. náhradní doby pojištění, jaké byly zjištěny vyměřovací základy za jednotlivá období, ani další konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo možno posoudit zákonnost rozhodnutí.

Ve spise není ani založena žádná žádost žalobkyně o zvýšení invalidního důchodu, která by časově odpovídala vydání napadeného rozhodnutí, resp. byla by datována mezi rozhodnutím č. II o přiznání plného invalidního důchodu ze dne 20. 3. 2006 a napadeným

rozhodnutím. Jediným podáním žalobkyně doručeným žalované v uvedeném období (od 20. 3. 2006 do 26. 9. 2006) je „žádost o opravu rozhodnutí“ ze dne 10. 4. 2006, v níž žalobkyně uvádí, že „předkládá odhlášku ze SVČ od 1. 4. 2000 do 30. 9. 2000“ s tím, že v rozhodnutí ze dne 20. 3. 2006 byla tato doba zhodnocena jako doba samostatné výdělečné činnosti, ačkoliv činnost nebyla do dnešního dne obnovena. Žalobkyně požádala o opravu nesprávnosti a zároveň připojila odhlášku z důchodového pojištění ze dne 10. 4. 2006, přehled údajů z registru osob samostatně výdělečně činných, průběh registrací, výpis z evidence osob samostatně výdělečně činných za rok 2000 a přípis ohledně přeplatku nemocenských dávek ze dne 10. 4. 2006.

Ve spise je založena též řada vnitřních dokumentů, kdy např. v záznamu pro oddělení 424 učiněném dne 18. 10. 2006 oddělením 316 (soudní odd.) se uvádí: „Doporučujeme informovat jmenovanou, jakým způsobem byl realizován rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 10. 1. 2006, sp. zn. 28 Cad 58/2005, tzn. jak a kde bylo šetření prováděno a s jakým výsledkem (jako podklad lze použít i stanovisko odb. 33 ze dne 13. 9. 2006). Upozorňujeme, že popis zjištěných skutečností měl být uveden již v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006.“

Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů, tedy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu platí dispoziční zásada, kdy rozsah přezkumu je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Obsah a kvalita žaloby tak předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkouvá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkouvá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkouvávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s. ř. s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78). Rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, judikoval, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s. ř. s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu, či z jeho absence, nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení

hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“) ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení LZPS, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení LZPS i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008, který se sice vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady. V této souvislosti dospěl k závěru, že žalované rozhodnutí trpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Řízení ve věcech důchodů je primárně upraveno zákonem č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“), v otázkách tímto zákonem neupravených se pak podpůrně použije zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když podle § 85a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb.: „V řízení ve věcech důchodového pojištění se nepoužije ustanovení správního řádu o vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí; zahájení řízení z moci úřední se účastníkům zpravidla neoznamuje.“ Tedy i na rozhodnutí vydaná ve věcech důchodového pojištění platí ustanovení správního řádu o náležitostech rozhodnutí (§ 68 a násl. správního řádu) a o základních zásadách činnosti správních orgánů (§§ 2-8 správního řádu).

Podle § 68 odst. 3 správního řádu: „V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“

Žalobkyně podáním ze dne 10. 4. 2006 žádala opravu nesprávnosti v rozhodnutí, když za tuto nesprávnost označila hodnocení doby od 1. 4. 2000 do 30. 9. 2000 jako doby samostatné výdělečné činnosti. Uvedla, že až do data podání žádosti o opravu nebyla činnost obnovena, a připojila čtyři shora specifikované listiny. Žalovaná, aniž by objasnila, opravu jakého rozhodnutí žalobkyně žádá, resp. vyjasnila se žalobkyní, čeho se vlastně svým podáním domáhá, zřejmě posoudila toto podání jako žádost o zvýšení invalidního důchodu, rozhodla o ní napadeným rozhodnutím tak, že ji zamítla. Soud toto usuzuje z faktu, že jinak na žádost reagováno nebylo, a dále, že jiné podání žalobkyně, které by se dalo označit za žádost o zvýšení plného invalidního důchodu, jak o ní hovoří právě napadené rozhodnutí, ve správním spise založeno není. Ke spornému období žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla pouze to, že ho vyňala a že tuto dobu pojištění nelze hodnotit jako dobu pojištění ani jako dobu vyloučenou. Žádným způsobem nereagovala na žalobkyní předložené listiny, tyto nijak nehodnotila, k podkladům svého rozhodnutí pouze konstatovala obecně, že k vynětí došlo „podle dodatečně prokázaných skutečností...“, aniž by uvedla, jakých skutečností a jakými důkazními prostředky byly tyto prokázány.

Pokud žalobkyně tvrdila konkrétní nesprávnost, předkládala konkrétní listiny, bylo povinností žalované nejprve objasnit, co vlastně žalobkyně žádá, zda se náhodou nejedná o žalobu proti

jejímu rozhodnutí, a v případě kladného zjištění tuto postoupit příslušnému správnímu soudu. Pokud by pak žalovaná dospěla k závěru, že se skutečně jedná obsahově o žádost o zvýšení invalidního důchodu (což soud v žádném případě nevylučuje), pak bylo její povinností se s tvrzeními žalobkyně a jí předloženými listinami vypořádat. Žalovaná této povinnosti nedostála, omezila se jen na obecné konstatování dodatečně prokázaných skutečností, aniž by konkretizovala, jakých a jakými důkazními prostředky tyto byly prokázány, k listinám předloženým žalobkyní se vůbec nevyjádřila, vynětí doby od 1. 4. 2000 do 30. 9. 2000 vůbec neodůvodnila, větou „Dobu pojištění od 3. 4. 2000 do 30. 9. 2000 nelze hodnotit jako dobu pojištění ani jako dobu vyloučenou,“ pak učinila své rozhodnutí i nesrozumitelným, neboť o sporné době hovořila jednak jako o době vyjmuté, ale též jako o době pojištění, která nemůže být hodnocena jako doba pojištění. Z odůvodnění rozhodnutí žalované tak nevyplývá, proč bylo období od 1. 4. 2000 do 30. 9. 2000 žalovanou hodnoceno jako vyjmuté, resp. zda tak vůbec hodnoceno bylo, když následně se o něm hovoří jako o době pojištění. Odkaz na rozhodnutí ze dne 20. 3. 2006 je nedostačující, neboť v tento den byla vydána dvě rozhodnutí – o přiznání plného invalidního důchodu a o zamítnutí žádosti o zvýšení částečného invalidního důchodu, přičemž ani v jednom není v odůvodnění konkrétní argumentace k inkriminovanému období. Pokud pak snad tato měla vyplývat z osobního listu důchodového pojištění coby nedílné součásti rozhodnutí, ani jedno z těchto rozhodnutí není listem opatřeno, resp. ve spise je založeno vícero osobních listů, kdy není zřejmé, který konkrétně měla žalovaná v jednotlivých rozhodnutích na mysli. I kdyby však z rozhodnutí žalované ze dne 20. 3. 2006 bylo zřejmé, jakým způsobem žalovaná v tomto rozhodnutí hodnotila dané období (1. 4. až 30. 9. 2000), neměnilo by to nic na tom, že napadené rozhodnutí nevyhovuje vůbec zákonným požadavkům na řádné odůvodnění. Pouhý odkaz na předcházející rozhodnutí nelze považovat za vypořádání se s námitkami žalobkyně, neboť to, že v minulosti žalovaná zaujala nějaké stanovisko neznamená automaticky, že toto stanovisko zůstalo neměnné. Vzhledem k tomu, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí nijak konkrétně nevyjádřila k námitkám žalobkyně a jí předloženým listinám, je její rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K tomu lze příkladmo citovat rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, který se sice výslovně týká odvolacích námitek, nicméně lze ho plně použít i na projednávaný případ, a z něhož vyplývá, že „pokud se správní orgán v rozhodnutí nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů“ a že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“.

Žalovaná při jednání konaném dne 2. 10. 2013 vysvětlila, proč bylo sporné období vyjmuté, poukázala na konkrétní skutečnosti a tyto podřadila pod příslušná zákonná ustanovení, tedy uvedla údaje, které měly být obsaženy již v napadeném rozhodnutí. Takovéto vyjádření ovšem nemůže nedostatky napadeného rozhodnutí zhojit, neboť nelze připustit odstranění zásadních vad rozhodnutí v průběhu soudního řízení správního. Účastníkovi správního řízení (v tomto případě žalobkyni) musí být již z rozhodnutí správního orgánu zřejmé, jaké konkrétní skutečnosti měl správní orgán za zjištěné, na základě jakých důkazních prostředků či dalších podkladů, pod jaká konkrétní zákonná ustanovení zjištěný skutkový stav podřadil, jaké stanovisko zaujal k námitkám žalobkyně a proč, jak se vypořádal s jí předloženými listinami. Této povinnosti žalovaná nedostála.

Navíc nelze přehlédnout, že správní spis není vůbec chronologicky uspořádaný, chybí v něm spisový přehled, jednotlivé listy nejsou číslovány, některé listiny jsou založeny opakovaně, aniž by k tomu byl důvod, k jednotlivým rozhodnutím nejsou neoddělitelně připojeny osobní listy důchodového pojištění, na něž tato rozhodnutí odkazují, tedy vůbec nelze zjistit, zda je správní spis úplný. V krajním případě může neúplnost správního spisu vést ke zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, na což soud tímto žalovanou upozorňuje.

V případě, že soud shledá napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, je povinen ho v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit, a to i v případě, že žalobce nepřezkoumatelnost nenamítl, neboť takové rozhodnutí nelze ze samé podstaty věcně přezkoumávat v mezích žalobních bodů. Soud proto postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a zrušil rozhodnutí žalované pro vadu řízení spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost (posouzení podání, konstatování, že doba pojištění nemůže být hodnocena jako doba pojištění) a rovněž pro nedostatek důvodů (absence konkrétních skutkových zjištění, konkrétních podkladů, z nichž tato vyplynula, nevypořádání se s tvrzeními žalobkyně a jí předloženými listinami, absence podřazení zjištěného skutkového stavu pod konkrétní právní ustanovení). Vzhledem k tomuto postupu se pak již nezabýval věcnou argumentací žalobkyně, neboť s touto se musí nejprve vypořádat žalovaná ve svém rozhodnutí. Žalovaná tedy nejprve vyjasní, čeho se žalobkyně svým podáním ze dne 10. 4. 2006 domáhala, a pokud přistoupí k vydání nového rozhodnutí, pak v něm uvede, jak hodnotí dobu od 1. 4. 2000 do 30. 9. 2000 pro účely výpočtu invalidního důchodu žalobkyně, přičemž ozřejmí, z jakých důkazních prostředků, případně i dalších podkladů, vycházela, jak tyto hodnotila (jednotlivě i v souvislostech), jaká skutková zjištění z nich učinila, k jakým právním závěrům dospěla, jaké stanovisko zaujala k listinám předloženým žalobkyní a proč. K tomu provede i příslušná potřebná šetření a shromáždí potřebné podklady tak, aby její rozhodnutí spočívalo na dostatečně zjištěném skutkovém stavu.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., kdy úspěšná žalobkyně měla právo na náhradu nákladů soudního řízení vůči žalované. Z obsahu soudního spisu vyplynulo, že žalobkyně nevynaložila žádné náklady, neboť řízení ve věcech důchodového pojištění je osvobozeno od soudních poplatků (§ 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů) a žalobkyně nebyla v řízení zastoupena. Soud proto rozhodl tak, že žalobkyni náhradu nákladů soudního řízení nepřiznal a ve vztahu k žalované vyslovil, že tato nemá na náhradu právo.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 2. října 2013

Mgr. Monika Chaloupková v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová